

порівню). У цілому Суд визнав застосування ядерної зброї незаконним, але не знайшов норму міжнародного права, яка прямо забороняла б ядерну зброю, права мати ядерну зброю на балансі військової зброї. Тому повністю вона так і не була заборонена, проте її застосування зводилося до абсолютного мінімуму у рішенні Суду. Один із Суддів підкреслив, що «сучасний світ заснований на принципі суверенної рівності держав. Саме тому дуже шкода, що головний судовий орган ООН при прийнятті відповідального рішення намагався керуватися думкою п'яти великих держав».

Тож, як ми спостерігаємо, один з найбільш важливих судових висновків не виключив наявність у світі такого виду зброї. Основоположне право людини на життя не було належним чином забезпечене, адже від застосування ядерної зброї знищуються не тільки військові об'єкти, а й цивільні. Принаймні одне застосування такої зброї калічить тисячі життів, а наслідки його застосування пов'язані із нестерпними муками.

На разі у сучасному світі на озброєнні перебувають понад 20,5 тисяч ядерних боеголовок. Світові ядерні держави мають у своєму розпорядженні 5027 розгорнутих ядерних боеголовок, йдеться у звіті Стокгольмського інституту дослідження проблем миру (SIPRI). Ці держави ядерну зброю лише зберігають, зараз вона не перебуває на бойовому чергуванні.

На мою думку, оптимальне рішення може бути тільки одне, а саме повне роззброєння всіх країн світу, і знищення ядерної зброї, задля забезпечення безпеки людства, та захисту прав людини.

ЗАХИСТ ПРАВ ЛЮДИНИ – НАЙГОЛОВНІША НАЦІОНАЛЬНА ІДЕЯ УКРАЇНИ

Кучер Наталія Вікторівна, студент ННПП НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент, професор кафедри конституційного та міжнародного права НАВС Камінська Н.В.

Захист прав людини – найголовніша національна ідея України

Пріоритетом для будь-якої держави має бути дотримання прав і свобод людини. У 1991 році Україна, ставши незалежно державою, зробила перший крок на шляху до ствердження демократизму, верховенства права. Так, у Конституції України окремий розділ присвячено правам і свободам людини і громадянина. Стаття 21 Конституції України визначає, що всі люди є вільні і рівні у своїй гідності та правах.

Однак, в Україні немає практично жодного права людини, яке б не порушувалося. При цьому я маю на увазі не вчинення злочинів проти громадян з боку кримінальних осіб чи угруповань, а саме державну політику щодо забезпечення реалізації цих прав. Серед головних викликів права людини в Україні я б назвала:

1. Несформованість громадянського суспільства та поставторитарні елементи в державному управлінні;

2. Бездіяльність органів державного управління (зокрема, правоохоронних органів);

3. Бідність українців, яка робить нас зручним об'єктом для маніпулювання з боку власників капіталів;

4. Роз'єднаність різних соціально-культурних груп у суспільстві та відчуження громадян від держави;

5. Відсутність ефективної взаємодії державних органів та правозахисників.

Чи не здається Вам, що стан захисту прав людини і громадянина в Україні вже є загрозою для існування нашої держави? Незважаючи на те,

що Україна ратифікувала більшість найважливіших міжнародних актів в сфері прав людини – Загальну декларацію прав людини, Міжнародний пакт про громадянські і політичні права 1966 р., Міжнародний пакт про економічні, соціальні і культурні права 1966 р., Міжнародну конвенцію про ліквідацію всіх форм расової дискримінації 1965 р., Конвенцію про права дитини 1989 р., – їх дія на території нашої держави номінальна.

У цьому випадку на перший план має виступати робота громадських та правозахисних організацій, які зобов'язані нагадувати владі про взяті на себе зобов'язання щодо забезпечення стандартів з прав людини. Правозахисний громадський рух, який об'єднує зусилля понад 100 правозахисних і громадських організацій України, представників більшості національних меншин України, організації вразливих груп населення (пенсіонери, чорнобильці, інваліди, тощо) та дуже плідно співпрацює з провідними міжнародними організаціями в сфері прав людини та міжнародних стандартів – Радою Європи, ОБСЄ, Європейським Союзом, Організацією Об'єднаних Націй та іншими в напрямку системних громадських моніторингів виконання Україною міжнародних документів (зобов'язань) в сфері прав людини. За визначенням Вольтера: «Свобода полягає в тому, щоб залежати тільки від законів». Тому головна функція органів державної влади та правозахисників в напрямку забезпечення прав та свобод людини – це забезпечення верховенства права й справедливого судочинства. В цьому процесі надзвичайну роль грає забезпечення прямої дії Конституції України як головного документу держави. Конституція має бути для кожної людини щоденним практичним інструментом захисту своїх прав. Чиновника потрібно навчити не вигадувати «десятий закон» і «соту інструкцію», а прямо виконувати норми Конституції. Очищення судової системи від непрофесіоналів та корупціонерів, забезпечення належного громадського контролю і моніторингу діяльності судів – також ключові завдання сьогодення. У свою чергу, цих завдань неможливо досягнути без допомоги громадянського суспільства. Саме громадянське суспільство – це найкращі «ліки» від усіх «хвороб» державного управління сучасної України – зловживання владою, корупції, непрофесіоналізму. Адже, наприклад, неможливо побороти корупцію в країні, в якій 80% громадян готові давати хабарі, а 85% брати.

В той же час, сліпе «копіювання» закордонних зразків права може призвести до руйнування недосконалої, але діючої правової системи України, і, в кінцевому результаті, до порушення прав людини. Таку ситуацію ми вже спостерігаємо на прикладі еволюції системи прав людини на Заході, де від безумовної цінності людського життя і її свободи ця система прийшла до евтаназії, легалізації наркотиків, нав'язування деструктивних та девіантних норм поведінки у суспільстві. Потрібно брати краще з європейського права, при цьому не цуратися позитивних здобутків українських правників та напрацювань правової системи минулого. Нам є чому вчитися, але й нам є чому повчити. В будь-якому разі і багатонаціональне, полікультурне, регіоналізоване українське суспільство, і недосконала держава приречені на пошук компромісів та консенсусу. За словами Джона Рескіна, ми маємо шукати не те, що нас відділяє від інших людей, а те, що у нас з ними спільного, заради майбутнього нашої країни.

При цьому саме права людини мають стати (і тільки вони можуть бути) міцним фундаментом новітньої України – її справжньою, не вдуману національною ідеєю, що об'єднає усіх громадян в український народ і соціум, в якому комфортно жити кожній людині, а громадяни пишатимуться своєю державою.